

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 1898/20
06.10.2022.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Иване Павловић, председника већа, судије Александре Поповић и судије Александра Васића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца TRADING д.о.о. Љубљана, Република Словенија, Ул. Јожета Јаме бр. 14, чији је пуномоћник Жељко Ристић адвокат из, Ул., против туженог ЕМА-EXPORT д.о.о. Кнић, Вучковица, Ул. Вучковица бб, чији је пуномоћник Славен Ковачевић адвокат из, Ул., ради дуга, вредност предмета спора 13.908,71 евра, у поступку по жалби тужиоца и туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 05.12.2019. године, и допунског решења Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 10.02.2020. године у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 05.12.2019. године и допунско решење Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 10.02.2020. године у ставу I изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА жалба тужиоца и **ПРЕИНАЧАВА** допунско решење Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 10.02.2020. године у ставу II изреке и **РЕШАВА:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.800,00 динара на име трошкова предујма јавног извршитеља.

III ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 05.12.2019. године, у ставу I изреке укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе Привредног суда у Крагујевцу Иив 1275/18 од 10.09.2018. године у целости. Ставом II изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 13.908,71 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом одређеној на сваки износ појединачно ближе описаној у изреци побијане одлуке. У ставу III изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 188382,00 динара.

Допунским решењем Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 10.02.2020. године, у ставу I изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.800,00 динара. Ставом II изреке одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ од 25.805,24 динара.

Благовременом жалбом тужени побија првостепену пресуду у целости и допунско решење у ставу I изреке због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Тужени наводи да је уговорено да се роба налази у својини продавца до коначне исплате и да је првостепени суд морао да примени члан 540. Закона о облигационим односима. Предложио је да другостепени суд побијану пресуду укине и врати првостепеном на поновно одлучивање или исту преиначи и одбије тужбени захтев.

Благовременом жалбом тужилац побија допунско решење у ставу II изреке којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова на име предујма јавног извршитеља, из свих законом прописаних разлога. Предложио је да другостепени суд побијано допунско решење укине и врати првостепеном на поновно одлучивање или исто преиначи и досуди трошкове предујма за рад јавног извршитеља. Трошкове другостепеног поступка је тражио.

Одговори на жалбу нису поднети.

Испитујући правилности и законитост првостепене пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана, а жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Није учињена битна повреда из тачке 12. наведеног члана, на коју се у жалби туженог и тужиоца неосновано указује. Првостепена пресуда и допунско решење нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, изрека пресуде је јасна, а разлози дати у образложењу о битним чињеницама нису у супротности са стањем у списима и изведеним доказима.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца према туженом на име испоручене робе у износу од 13.908,71 евра, са опредељеном законском затезном каматом.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у пословном односу по основу Уговора о пословној сарадњи од 01.06.2016. године и то тужилац као испоручилац робе и тужени као купац робе. Даље, тужилац потражује утужени износ на име три утужена рачуна и утврђено је да је тужени само поступио по рачуну 1-4-4470 у коме је фактуран износ од 4.786,71 евра и да је тужени дана 11.05.2017. године платио износ од 483.73 евра, док остала два рачуна нису плаћена. Даље је утврђено да су парничне странке закључиле дана 02.03.2017. године Споразум о начину измирења обавеза у којем је предвиђено да кад прва и/или која од следећих рата предвиђена споразумом није плаћена у року који је предвиђен споразумом, аутоматски не важи више и важе валуте из основног посла.

Првостепени суд је неспорно утврдио да тужени није поступио по наведеном споразуму, да је платио само прву рату предвиђену споразумом и да је пао у доцњу за преостале рате. Тужени је у току поступка навео да је споразум закључен на предлог туженог и да исти представља уговор о пренову и да су све раније обавезе по основу утужених рачуна престале.

Код оваког утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да закључени споразум не представља уговор о пренову, а у складу са чланом 348. став 2. Закона о облигационим односима. Првостепени суд је закључио да је тужбени захтев

основан и да је тужени у обавези да тужиоцу исплати утужени износ од 13.908,71 евра на име испоруке робе, у складу са чланом 17. и 262. Закона о облигационим односима и законску затезну камату на утужени износ, у складу са чланом 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Према налажењу Привредног апелационог суда, првостепени суд је на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев, из разлога које у свему прихвата и другостепени суд.

У конкретном случају правилно је првостепени суд у односу на утврђено чињенично стање применио одредбе члана 17. и 262. Закона о облигационим односима и обавезао туженог да тужиоцу на име испоручене робе исплати износ од 13.908,71 евра. Правилно је првостепени суд закључио да је тужени дуг по једном рачуну платио у износу од 483,73 евра и да исто није спорио и да тужени такође није доказао да је обавезу по утуженим рачунима у целости измирио или да је она други начин престала. На основу наведеног, правилан је закључак првостепеног суда да је тужбени захтев основан.

Правилном применом члана 277. и 324. Закона о облигационим односима првостепени суд је досудио и законску затезну камату тужиоцу на утужено потраживање.

Правилно је првостепени суд закључио да закључени Споразум о начину измирења обавеза од 02.03.2017. године између парничних странака не представља новацију уговора. Споразумна промена рока и начин измирења обавезе по уговору не представља новацију уговора и не доводи до престанка првобитне обавезе, те је правилно првостепени суд применио члан 348. став 2. Закона о облигационим односима којим је прописано да споразум повериоца и дужника о начину испуњења не сматра се преновом.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд погрешно применио материјално право и да је био у обавези да примени члан 540. Закона о облигационим односима, с обзиром да је уговорено да је роба до коначне исплате у својини продавца, и да је тужилац прво требао да постави тужбени захтев за повраћај ствари, а касније ако наведено није могуће да тужбом захтева накнаду штете. Тачно је да су парничне странке уговориле продају са задржавањем права својине до коначне исплате, међутим задржавање права својине представља искључиво право, односно овлашћење продавца да се у случају неизмирења новчаног дела обавезе определи да ли ће судским путем тражити наплату дуга или да ли ће тражити повраћај ствари. Такође, потписивањем уговора о продаји тужени се обавезао да ће за испоручену робу платити тужиоцу уговорену цену у складу са испостављеним фактурама.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору мале вредности, то се првостепена пресуда сагласно члану 479. став 1. Закона о парничном поступку може побијати само због битних повреда поступка из члана 374. става 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права. Жалбени наводи у погледу утврђеног чињеничног стања и оцене доказа од стране првостепеног суда су недозвољени, јер се пресуда донета у споровима мале вредности, сходно члану 479. став 1. Закона о парничном поступку, не може побијати због погрешно утврђеног чињеничног стања. Стога, другостепени суд није овлашћен да испитује потпуност и правилност чињеничног стања утврђеног до закључења главне расправе, па жалбени наводи туженог којима се побија утврђено чињенично стање односно којима се указује на релативну битну повреду одредаба парничног поступка нису били предмет разматрања овог суда.

Суд је ценио и друге жалбене наводе туженог, али налази да нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Неосновани су и жалбени наводи туженог у погледу трошкова поступка, јер је реч о оправданим трошковима у току поступка које је имао тужилац, па Привредни апелациони суд налази да је правилна и одлука о трошковима поступка из побијане пресуде и допунског решења садржана у ставу I изреке, односно да је иста донета уз правилну примену одредаба члана 153. 154. и 163. Закона о парничном поступку, а према важећој АТ и ТТ тарифи.

Из наведених разлога, а на основу члана 390. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу I изреке.

Делимично је основана жалба тужиоца изјављена против става II изреке допунског решења Привредног суда у Београду П. 1976/19 од 10.02.2020. године, којим је указано да нису досуђени сви трошкови који су му били неопходни за вођење ове парнице, тј. трошкови на име предујма за рад јавног извршитеља.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ће суд приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потреби ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Тужиоцу поред досуђених трошкова у укупном износу од 225.182,00 динара, припадају и трошкови предујма плаћених извршитељу у укупном износу од 1.800,00 динара, и то на име доставе решења о извршењу извршном дужнику лично у износу од 1.080,00 динара, на име достављања суду доказа о уручењу решења странкама у износу од 360,00 динара и на име доставе решења о извршењу извршном повериоцу у износу од 360,00 динара. Тужилац је доставио закључак о предујму, доказ да је исти платио, те да је наведеним закључком фактурисан тужиоцу износ на име накнаде за достављање и такви трошкови представљају саставни део парничних трошкова.

Код наведеног, Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу II изреке одлуке.

Одлуку трошковима другостепеног поступка у ставу III изреке донета је на основу члана 165. Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужилац у већем делу није успео у жалбеном поступку.

АП/КЧ/СС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Ивана Павловић, с.р.**

За тачност отправка оверава